

Echt
CHRISTENDOM

ECHT CHRISTENDOM

*Het leven is
te kort om het
belangrijkste te
missen*

**BOB
GEORGE**

Voor tekstvermeldingen is gebruik gemaakt van de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV) van het Nederlands bijbelgenootschap, 2004, tenzij anders aangegeven.

ECHT CHRISTENDOM

Oorspronkelijke titel: Classic Christianity
Copyright © 1990, Harvest House Publishers
Eugene, Oregon 97402
www.harvesthousepublishers.com
Copyright © 2017 Nederlandse
uitgave, Uitgeverij Gideon
Auteur: Bob George
Vertaling: Edwin Mooij
omslagontwerp: Arjen Niezen
Jaar van uitgave: Januari 2018

Eerder uitgegeven door HerstelTeam, 2007, 2010
Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland
ISBN: 978-90-5999-107-1
NUR 707
DISCLAIMER

INHOUDSOPGAVE

	Voorwoord	7
HOOFDSTUK 1	Druk en vruchteloos	9
HOOFDSTUK 2	Waarheid over leugen	21
HOOFDSTUK 3	Leven: de andere helft van het evangelie	35
HOOFDSTUK 4	Vergeven om gevuld te worden	51
HOOFDSTUK 5	De puzzelstukken passen in elkaar	65
HOOFDSTUK 6	Op weg naar een gezond zelfbeeld	79
HOOFDSTUK 7	Geliefd en aanvaard	95
HOOFDSTUK 8	Een totale omwisseling	109
HOOFDSTUK 9	De bediening van veroordeling	125
HOOFDSTUK 10	Vrij van het juk van slavernij	139
HOOFDSTUK 11	Leven volgens een hogere wet	155
HOOFDSTUK 12	Vrijheid in afhankelijkheid	171
HOOFDSTUK 13	Groeien in genade	187
CONCLUSIE	Wat is er gebeurd met de echte boodschap?	205
	Een persoonlijke uitnodiging	211
APPENDIX	Het verhaal van 'Echt christendom'	215

VOORWOORD

ER IS nauwelijks een saaier leven denkbaar dan dat van een streng en religieus mens, terwijl er niets avontuurlijker is dan het leven van een christen.

De meeste mensen hebben alleen nooit ontdekt wat het verschil is. Ze doen oprechte pogingen een leven te leiden dat ze eigenlijk al kwijt zijn, omdat ze God ruilden voor een religieus systeem; Christus voor het christendom; de energie, vreugde, en kracht van de Heilige Geest voor goedbedoelde eigen inspanningen. Het echte leven ontbreekt, het enige dat overblijft zijn godsdienstige rituelen, die koppig verdedigd worden omdat er anders helemaal niets meer overblijft.

Zulke mensen zijn als lampen zonder olie, auto's zonder brandstof, pennen zonder inkt. Ze weten dat er iets ontbreekt en dat ze niet functioneren zoals het bedoeld is, en ze lopen vast zonder dat ze er iets aan kunnen doen en zonder te begrijpen waarom. God heeft mensen zo ontworpen dat de inwoning van de Schepper in zijn schepsel een absolute voorwaarde is om volledig mens te kunnen zijn. Christus offerde zichzelf voor ons op, om zichzelf weer aan ons terug te kunnen geven! Met zijn komst brengt Hij God terug bij mensen. Hij kwam om ons leven te geven – Gods leven.

Veel mensen hebben dat leven wel ontvangen, maar leven het niet zoals God het bedoelt. Ze hebben Christus aangenomen, Hem bedankt voor wat Hij deed, maar leven niet in de kracht

van wie Hij is. Ze leven in een geestelijk niemandsland, tussen de Jezus die ‘was’ en de Jezus die ‘zal zijn’, en doen ijverig pogingen een leven voor Christus te leiden dat alleen Hijzelf leven kan, in en door hen heen, voortdurend smekend om wat zij in Hem allang ontvangen hebben!

In dit boek richt Bob George zich tot degenen die proberen een leven te leiden dat zij nog niet gekregen hebben, en tot hen die het wel ontvingen, maar er niet naar leven. De illustraties die hij gebruikt zijn ontleend aan zijn eigen ervaringen en die van mensen die hij pastoraal heeft begeleid. Dit boek laat zien waar het werkelijk om gaat, bevat waarheid die mensen vrijmaakt, combineert geestelijk inzicht met gezond verstand en is plezierig om te lezen. Ik ben ervan overtuigd dat het velen, moe geworden in de mallemolen die het christelijke wereldje soms kan zijn, terug zal brengen naar de Heer Jezus Christus, en daarmee naar het enige dat hun behoeften echt kan vervullen.

Major W. Ian Thomas
Torchbearers of the Capernwray Missionary Fellowship

Druk en vruchteloos

HET WAS een maandagochtend als alle andere en ik kroop met de verkeersstroom mee, centimeter voor centimeter, in de richting van de binnenstad van Dallas en een overvol dagprogramma. Ik stond muurvast in de file en voelde tranen opwellen, opnieuw. Ik voelde me ellendig, maar waarom? Waar kwamen die bijna dagelijkse huilbuien vandaan?

Het verwarde me. Ik deed alles wat een goed christen behoort te doen. Ik las en bestudeerde de Bijbel, kende talloze teksten uit mijn hoofd, vertelde de mensen die ik tegenkwam van mijn geloof en ik bad voortdurend. Mijn toewijding aan de kerk kende geen grenzen. Ik was er zondagochtend, zondagavond, legde iedere maandag- en woensdagavond bezoekjes af, bracht er talloze uren door in vergaderingen van eveneens talloze commissies. Er was bijna niets meer wat ik er nog bij had kunnen doen – ik deed alles al.

Maar dat was niet het enige. Ik deed fulltime christelijk werk, met de nadruk op fulltime. Ik gaf les aan een bijbelschool, leidde het evangelisatiewerk van één van de grootste gemeenten in Amerika en was voorzitter van een door mijzelf opgerichte stichting. Ik schreef bijbelstudies, verzorgde elke dag een radio-uitzending van een kwartier en gaf seminars door heel het land. Druk? Nou en of!

Mijn frustratie had niets te maken met een verlangen naar wat er buiten de kerkmuren te koop is. Dat wist ik wel. Daar had

ik meer dan genoeg van geproefd in de zakenwereld, lang geleden. Ik heb tot mijn zesendertigste keihard gewerkt omdat ik miljonair wilde worden. Ik vergaarde bezit om het leven inhoud en betekenis te geven, zonder dat het voldoening bracht. Dat is de reden geweest dat ik met een eigen bedrijf begon, dat in korte tijd al heel goed draaide. Dit is wat ik nodig heb, hield ik mezelf voor, om iemand te kunnen zijn. Toch veranderde ook dat niets. Ik ging om met Hollywoodsterren en ontdekte dat zij net zo leeg waren als ik. Het was een leven van snelle auto's, uitgaan en sterren, maar ik was niet gelukkig en vond geen vervulling.

Na een reeks van dramatische gebeurtenissen kwam ik tot het besef dat Jezus Christus voor mijn zonden stierf, dat Hij opstond uit de dood, en dat ik in Hem vergeving kan ontvangen waarmee een nieuw leven begint. Ik gaf mijn leven aan Christus en bad: 'Heer Jezus, als U me kunt veranderen, kom en doe het. Er móet echt iets gebeuren.'

En dat deed Hij! Voor het eerst in mijn leven ontdekte ik wat liefde is. God herstelde ons huwelijk, dat bijna op de klippen was gelopen, en bracht ons weer bij elkaar. Ik ontdekte hoe heerlijk het is om vader te zijn – ik was daar altijd veel te druk voor geweest. Ik werd niet langer beheerst door een krampachtig streven naar succes en er ontstond een diep verlangen om anderen de meest geweldige boodschap te vertellen die de mensheid ooit heeft gehoord. Ik vertelde over deze Jezus, die mijn leven zo totaal veranderd had. Iedere nieuwe dag beleefde ik als een opwindend avontuur, ik was nooit eerder zo gelukkig geweest.

Dat was acht jaar geleden. Wat was er misgegaan? Tranen biggelden over mijn wangen bij die terugblik op mijn leven. Ik moest denken aan de woorden van een lied van Andraé Crouch: 'Lord, take me back to the days when I first knew you' (Heer, breng me terug naar de dagen dat ik U nog maar net kende). Ik zong het zachtjes, maar in mijn hart schreeuwde ik het uit naar God. Ik begreep er niets van. Een paar jaar geleden nog was mijn

leven bruisend, spannend, opwindend. Nu zat het muurvast, vastter dan het verkeer op deze snelweg. Had ik een afslag gemist?

Inmiddels weet ik dat mijn ervaring van toen allesbehalve uniek is. Ik spreek in het hele land christenen die zich dezelfde vraag stellen: ‘Wat is er mis met mij?’ Ze doen de ‘juiste dingen’, net als ik deed, en toch hebben ze het gevoel dat ze als hamsters in een geestelijke tredmolen rennen. Ze zijn enorm actief, maar ze komen nergens.

Velen gaan van de ene conferentie, de ene cd-serie, het ene boek, naar het andere, wanhopig op zoek naar de ontbrekende schakel voor een christelijk leven dat wél vervulling brengt. Onze generatie heeft meer christelijke leermiddelen beschikbaar dan welke generatie in de geschiedenis ook. Dat roept vragen bij me op: zijn we er zoveel beter mee af? Hebben we meer vreugde? Hebben we meer geloof? Is onze relatie met God ook dieper. Begrijpen en ervaren wij meer van zijn liefde?

Het doet mij denken aan wat majoor Ian Thomas ooit tegen me zei: ‘Als een ongelovige een christelijke boekhandel zou binnenlopen en de volgepakte planken zou zien met ‘doe’ boeken – alles van ‘hoe doe ik christelijk zaken’, ‘hoe leid ik een christelijke klaverjasvereniging’, tot ‘hoe bereid ik een bijbelse maaltijd’ – zou hij waarschijnlijk zeggen: ‘Is er nog iets wat jullie zélf kunnen?’

Ik ben het met majoor Thomas eens. We zijn ver afgedwaald van wat God belangrijk vindt. Het lijkt wel of we met al onze methodes en stappenplannen niet meer weten hoe we nog gewoon moeten leven. We zijn vergeten dat het leven van een christen om Christus draait, en dat het niet alleen een andere manier van leven is. Maar als Christus niet werkelijk de bron van ons bestaan is, rest er weinig anders dan een surrogaat van geestelijk activisme en vurig dienstbetoon. Voor veel kerkelijke gemeenten vandaag de dag lijkt je lichamelijke gesteldheid essentieel te zijn om als lid goed te kunnen meedoen – veel meer dan de vraag

of je de visie en leerstellingen van de gemeente belijdt. Voor leiders is lichamelijk uithoudingsvermogen belangrijker geworden dan een groot geestelijk inzicht.

God gebruikte een bepaalde gebeurtenis, die ik nooit meer zal vergeten, om mijn ogen hiervoor te openen. Mac, een harde zakenman die de zeventig inmiddels was gepasseerd, was al jaren lid van onze kerk. Op een woensdagavond hoorde hij mij vertellen hoe ik tot geloof was gekomen en realiseerde hij zich dat hij Jezus Christus nooit als zijn persoonlijke redder had aangenomen. Hij was volop bij allerlei kerkelijke activiteiten betrokken geweest, maar het was hem desondanks nooit echt duidelijk geworden wat het betekent om een christen te zijn.

Mac dacht een aantal dagen na, stelde vragen, en nam toen een besluit. Tijdens een zondagavonddienst ging hij naar voren om openlijk zijn geloof in Christus te belijden. Ik stond ergens vooraan, als nazorger, en deze gewiekste zakenman, die als een kind zijn geloof in Christus kwam belijden, ontroerde me diep. We hadden beide tranen in onze ogen, toen we voor de voorganger stonden.

‘Dit is fantastisch, Bob!’ vond de voorganger. ‘Eén van de meest briljante zakenlieden van onze stad! Hij is rijk, heeft talent, we moeten zien dat we hem snel kunnen inzetten. Neem Mac mee bij alles wat je doet. Ik wil zoveel mogelijk gebruik maken van alles wat hij voor ons kan betekenen.’

Nooit zal ik de tranen in Macs ogen vergeten. Met bevende stem zei hij ernstig: ‘Voorganger, ik zoek geen baan. Ik zoek de Heer.’

Ik realiseerde me dat uit de woorden van Mac meer sprak dan hijzelf beseffen kon, en ik dacht bij mijzelf: ‘Dat kon ook mijn probleem wel eens zijn.’ Mijn christen-zijn had meer weg van een baan dan van een relatie met God.

Inmiddels heb ik heel wat christenen ontmoet die, verdrietig genoeg, hetzelfde hebben geconcludeerd. Ooit was daar die

echte ommekeer geweest en had Jezus Christus hun leven veranderd. Maar het lijkt wel of niemand goed weet hoe het daarna verder moet. Een pasbekeerde doet netjes wat andere gelovigen hem zeggen dat hij moet doen en springt in de mallemlen van kerkelijke dienstbaarheid. Al snel merkt hij dat hij, ondanks al die activiteiten, geestelijk nog niet zoveel gegroeid is, zodat hij zijn inspanningen verdubbelt. Het lijkt alleen net drijfzand; hoe harder je ploetert, hoe dieper je wegzakt.

Andere mensen lopen vast door gevoelens van angst en schuld, die alle persoonlijke geloofsgroei verstikken. Dit is wat Mary me schreef: 'Ik groeide op in een streng kerkelijk milieu, waar ik leerde dat God iemand is om bang voor te zijn. Na mijn bekering heb ik talloze gemeenten bezocht, gesproken met voorgangers, ben ik doorverwezen naar artsen, pastoraal werkers, psychiaters, psychologen; noem maar op. Ik werd pas vrij toen ik begon te begrijpen wat genade en totale vergeving echt betekenen. Nu draag ik die last van zonde niet meer met me mee. Ik heb niet meer de neiging constant over mijn schouder te kijken om te zien of God niet met een zweep achter me aanzit.'

Ik heb gemerkt dat veel gelovigen zich daarin herkennen. Ze leven als kinderen van een superautoritaire vader, zijn voortdurend bang voor een klap met Gods zweep. Bewust of onbewust leven ze volgens een lange lijst van voorschriften en regels. Zolang ze zich aan die regels houden gaat het goed, maar als dat niet lukt, ontbloten ze vast hun rug om de straf die ze verdiend hebben te incasseren. Veel wedergeboren christenen leven in de greep van de zorg of ze zich wel aan de juiste regels houden, of ze wel de dingen doen waarin God behagen schept. Een grote schuldenlast drukt op ieder facet van hun bestaan, en ze hebben daarmee leren leven.

Meestal zie je aan deze mensen niet dat ze ergens onder gebukt gaan. Ze glimlachen, spreken in de bekende christelijke clichés en vervullen, zoals van hen verwacht wordt, allerlei ker-

kelijke functies. Ze weten diep van binnen wel dat ze een spel spelen. Ze dragen een last waarvan ze dolgraag bevrijd zouden willen worden. Konden ze hun angst, hun pijn, hun twijfels maar met iemand delen... Maar ze doen het niet omdat ze bang zijn niet begrepen of veroordeeld te worden. Ze lijden in stilte en vragen zich af of ze Gods aanvaarding ooit echt zullen ervaren.

Onlangs gaf ik een bijbelstudie over het omgaan met angst en bezorgdheid. Ik vroeg de aanwezigen op te schrijven waar zij bang voor waren. Tussen de antwoorden die je op zo'n vraag kunt verwachten zaten er een paar die ik hartverscheurend vond. Eén persoon beschreef dat zijn grootste zorg de angst was 'niet met God in het reine te komen en te blijven leven in een leugen.' Ik ben al heel lang pastoraal werker en ik kan je vertellen dat deze anonieme schrijver daar niet alleen in staat.

Is dit waar Jezus op doelde toen Hij over een leven in overvloed sprak? Nee! Maar mensen die nooit iets anders leren kennen, denken dat wat zij ervaren normaal is. 'Het leven is nu eenmaal zoals het is,' houden ze zichzelf voor.

Een mooie illustratie daarvan komt uit de kinderjaren van mijn vrouw Amy, die opgroeide in Oekraïne tijdens een grote hongersnood die daar in de jaren dertig heerste. Amy was acht jaar en had nog nooit schoenen gehad. Op een dag bood iemand haar een paar afgedragen schoenen aan. Ze waren veel te klein, maar ze perste haar tenen in de schoenen. 'Hoe zitten ze?' vroeg haar moeder. 'Ze zitten prima!' riep Amy met een grijns. Ze was enorm dankbaar voor de schoenen – dit was de eerste keer dat ze schoeisel droeg en ze had niets waarmee ze die ervaring vergelijken kon. Ze riep: 'Dank u wel!' en rende weg om te gaan spelen. Nog jaren nadien zou Amy schoenen omschrijven als 'dingen die je voeten pijn doen, maar waarmee je wel goed buiten kunt spelen als het erg koud is.'

Toen kwam de dag waarop ze voor het eerst schoenen met de

juiste maat paste. Ongelofelijk! Ze deden geen pijn. Ze ontdekte dat wat zij altijd als normaal beschouwd had, helemaal niet normaal was – schoenen kunnen zo gemaakt worden dat ze passen en nog lekker zitten ook.

Dit verhaal laat zien hoe veel christenen in het leven staan. De zekerheid dat je naar de hemel gaat wanneer je sterft is natuurlijk te verkiezen boven onzekerheid en angst voor het oordeel. Maar onze verwachting van wat het leven hier op aarde een christen brengt is erg klein geworden. We hebben genoeg genomen met een soort ‘tweederangs christen-zijn’.

Als je hoort wat een christen allemaal zou moeten ervaren, maar jij ervaart het niet, sta je voor een dilemma: je geeft het toe en je schaamt je, of je speelt mooi weer en doet net alsof.

Herken je dat? Dan heb ik goed nieuws voor je. Je hoeft niet steeds beter te leren acteren, het leven van een christen kan waarachtig zijn! Ik ken je pijn, ik heb die zelf gevoeld. In dit boek ga ik je vertellen welke waarheden God gebruikt heeft om mij vrij te maken. Het heeft me wel een aantal jaren gekost om ze me eigen te maken. Veel van wat ik nu weet, leerde ik met vallen en opstaan, maar in je leven zijn dat soort lessen vaak de meest waardevolle.

Het was op de dag dat ik muurvast op die overvolle snelweg stond, dat God me de antwoorden begon te geven die ik zocht. Ik moest aan de woorden van Jezus denken: ‘U zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken’ (Johannes 8:32). Als de waarheid je vrij maakt, moet het tegenovergestelde ook waar zijn: dan houdt de leugen je gevangen. Die ontdekking betekende een belangrijk keerpunt.

Mijn hersenen functioneren naar behoren en ik wist dat ik allesbehalve vrij was. Daar kon maar één oorzaak voor zijn: ik leefde met leugens in plaats van met de waarheid. Ik stelde mezelf daarom deze vraag: ‘Waar ben ik in mijn leven als christen teruggevallen in leugens?’ Ik dacht aan de periode vlak nadat ik